

KAZANIA OD DRZWI DO DRZWI

Ruch religijny Badaczy Pisma Świętego powstał w drugiej połowie XIX wieku w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej, wyodrębniając się w samodzielny związek religijny z Kościoła Adwentystycznego. Zapoczątkował go Charles Taze Russell i jako jednolita organizacja działał do śmierci swojego założyciela czyli 1916 r. Po śmierci Russela nowym prezydentem Kościoła zostaje Joseph Franklin Rutheford. Zarówno on jak i jego najbliżsi współpracownicy — Paul Johnson i Frank Freytag nie potrafili utrzymać jedności wśród wyznawców, co spowodowało nieuniknione w tych warunkach rozłamy. Do ostatecznego rozłamu doszło w 1931 r. kiedy to zwolennicy Rutheforda przyjmują nazwę Świadkowie Jehowy.

Obecnie na terenie Polski działają następujące związki wyznaniowe bazujące na autorytecie Taze Russela: Stowarzyszenie Badaczy Pisma Świętego, Zrzeszenie Wolnych Badaczy Pisma Świętego, Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Chryścijańscy Badacze Biblii w Polsce i Świadkowie Jehowy.

Do Polski nowa religia dotarła za pośrednictwem emigracji amerykańskiej w 1905 r. Trudno w chwili obecnej ustalić datę założenia pierwszego zboru, wiadomym jest tylko, że w 1910 r. T. Russell przebywał w trakcie jed-

eza, że są trzecim pod względem liczności wyznaniem po Kościele Rzymskokatolickim i Kościele Prawosławnym.

W skali światowej jest ich około 3 miliony. Centrala Świadków Jehowy mieści się w Brooklynie na przedmieściach Nowego Jorku i tam też znajduje się drukarnia, z której pochodzą czasopisma „Strażnica” i „Przebudźcie się”. „Strażnica” ukazuje się w 104 językach, „Przebudźcie się” w 54. Łączny miesięczny nakład tych pism wynosi ok. 40 milionów egzemplarzy.

Na czele organizacji Świadków Jehowy stoi prezydent, mający siedzibę w Brooklynie, skąd też płyną dyrektywy na cały świat. Podstawową komórką organizacyjną jest zbor liczący ok. 200 członków, którym kieruje starszy zboru wraz z gronem starszych. Na całym świecie istnieje ponad 47 tysięcy zborów, podzielonych na obwody, liczące od 18 do 20 zborów. Na czele obwodu stoi nadzorca obwodu, kontrolujący pracę podległych zborów. 20 obwodów tworzy okręg, któremu przewodzi nadzorca okręgu. Okręgi znajdujące się w jednym kraju lub kilku (w przypadku, gdy liczba wyznawców jest tam niewielka) tworzą oddział, którym kieruje komitet oddziału, składający się z 5 do 7 osób. Okręgi z terenu Polski należą do oddziału mającego siedzibę w Seters (RFN). Z kolei oddziały należą do 15 stref podległych bezpośrednio kierownictwu w Brooklynie. Każdy zbor otrzymuje określony „teren do opracowania”, podzielony z kolei na „tereny cząstkowe”. (200 do 300 mieszkań). Każdy teren cząstkowy przypada głosicielowi. Zadaniem głosiciela jest głoszenie doktryny swojej organizacji a tym samym pozyskiwanie nowych członków. Jest to podstawowa funkcja każdego Świadka Jehowy. Wszystkie formy propagandy uprawiane przez Świadków Jehowy można by

treścią i interpretacją Biblii. Pozytywne wyniki pozwalają głosicielowi po okresie 2—3 miesięcy zaprosić słuchacza na zbiorowe studium książki do zboru. Jeden dzień w tygodniu głosiciele poświęcają na kolportaż czasopism roznosząc je po domach. Głosiciele dzielą się na regularnych i nieregularnych. Głosiciel nieregularny nie składa comiesięcznych raportów o ilości godzin poświęconych pracy kaznodziejskiej. Po 6 miesiącach regularnego składania raportów staje się głosicielem regularnym. Wyżej w hierarchii jest tzw. „pionier”, który musi się wykazać na przestrzeni ostatnich 6 miesięcy 12 godzinami głoszenia, 10 ponownymi odwiedzinami i prowadzeniem przynajmniej jednego studium biblijnego. Ma on obowiązek w ciągu miesiąca poświęcić minimum 100 godzin na pracę kaznodziejską. Co miesiąc sporządzany jest raport miesięczny zboru do obwodu, obwodu do okręgu itd.

Na terenie województwa tarnowskiego zamieszkuje ok. 500 zwolenników doktryny Rutheforda. Największa liczba na terenie Dębicy a później kolejno Tarnowa i Bochni. Spotkania wyznawców odbywają się najczęściej w prywatnych domach. Ze względu na niewielką w stosunku do liczby mieszkańców ilość Świadków Jehowy nie są oni w stanie odwiedzić wszystkich mieszkańców i dlatego można ich spotkać pukających do drzwi zwłaszcza w okresie wakacji. Wtedy też prowadzą oni tzw. obozy wędrownie przy pomocy

współwyznawców z innych rejonów Polski. Uczestnicy takich obozów składają się z 8 do 15 głosicieli, udają się z namiotami w z góry zaplanowany „teren” w celu głoszenia „dobrej nowiny”. Obowiązkiem Świadków Jehowy jest też „głoszenie przypadkowe” w każdej dogodnej sytuacji, a więc w pracy, w pociągu, w autobusie itd. Podstawowym założeniem doktrynalnym Świadków Jehowy jest wieczność istnienia Boga, twórcy wszelkiego życia. Odrzucają zupełnie tradycję, negują poprawność interpretacji Pisma św. przez ojców Kościoła, nie uznają dogmatów, sakramentów, kultu obrazów i kultu Matki Boskiej. Uznają chrzest wodny osób dorosłych. Odrzucają zupełnie wiarę w czyściec i piekło. Powtórne przyjscie Jezusa nastąpiło w sposób niewidzialny. W 1914 r. rozpoczął się czas końca świata i szatan został strącony z nieba na ziemię, gdzie przebywa do dnia dzisiejszego. Koniec świata — zdaniem Świadków Jehowy — jest już bliski.

Nie wszyscy jednak będą mogli osiągnąć życie wieczne ze względu na ograniczoną liczbę miejsc w raju. Spośród „wielkiego grona” wyłonione zostanie „małe stadko” liczące 144 tysiące najlepszych, najbardziej ofiarnych Świadków Jehowy. Jedyną prawdziwą wiarą — zdaniem Świadków Jehowy — jest ich wiara i tylko dzięki niej można znaleźć się w gronie owych 144 tysięcy.

TADEUSZ MĘDZEŁOWSKI

RYŚ. MARIUSZ KUDRAŃSKI

nej ze swych podróży misyjnych na terenie zaboru austriackiego. Pierwszą urzędową informacją o tym wyznaniu jest reskrypt general — gubernatora warszawskiego z dnia 20. 05. 1913 r. zezwalający Badaczom Pisma Świętego na odbywanie zebrań.

Dopiero po II wojnie światowej po raz pierwszy w Polsce pojawia się nazwa Świadkowie Jehowy jako oddzielne wyznanie a przyjęta jest przez niektóre ugrupowania wywodzące się z Badaczy Pisma Świętego wierne nauce Rutheforda i centrali w Brooklynie. Świadkowie Jehowy, jak dotychczas, są związkiem wyznaniowym działającym w Polsce nielegalnie. Począwszy od 1956 r. władze państwowe kilkakrotnie starały się doprowadzić do zalegalizowania tego wyznania, jednak prowadzone rozmowy z czołowymi działaczami ruchu nie przyniosły oczekiwanej rejestracji.

Spośród wymienionych wyżej pięciu wyznań badackich Świadkowie Jehowy stanowią w Polsce grupę największą, ok. 110 tysięcy osób, co ozna-

podzielić na trzy grupy: pierwsza z nich zmierza do pozyskiwania nowych wyznawców, celem drugiej jest nauczanie i wychowywanie wyznawców; trzecia zaś ma za cel wybieranie spośród wyznawców tzw. pionierów czyli osób, które całkowicie poświęcą się pracy kaznodziejsko — propagandowej.

Czytelnika zapewne najbardziej zainteresuje pierwsza forma, której też poświęcę kilka zdań. Są to tzw. kazania od drzwi do drzwi. Według zaleceń organizacji każdy mieszkaniec „terenu zboru” powinien być raz na pół roku odwiedzany przez głosiciela, od którego winien usłyszeć okolicznościowe kazania od 3 do 8 minut oraz zapoznać się z literaturą. W przypadku zainteresowania słuchaczy głosiciel jest zobowiązany najdalej w ciągu tygodnia odbyć tzw. „odwiedziny ponowne”, w czasie których kazanie trwa od 10 do 15 minut, a uwiecznione powinno być sprzedaż książek lub czasopism. Celem następnych wizyt jest założenie tzw. „domowego studium biblijnego”, poświęconego zapoznaniu słuchaczy z